

Milí farníci, bratři a sestry v Ježíši Krisu,

dnes poprvé v životě mnozí z vás nemůžete být účastni mše svaté, tak jak jste zvyklí. Už mnoho starších lidí, kteří mě ve čtvrtek a pátek navštívili, a podával jsem jim na požádání svaté přijímání, doma obrečeli zprávu o zrušení veřejných bohoslužeb, jak mě říkali doslova, a také dnes večer přede mší svatou (sobota v 20 hod.), kdy jsme se v kostele modlili svatý růženec, byly patrné slzy v očích.

Modlitba a zvláště liturgická modlitba ve společenství Církve je něčím, co je nám všem velmi blízkým a co je zapsáno velmi hluboko. Když o tuto možnost člověk modlitby přijde,

tak strádá. Mluví o tom lidé staří a nemocní, co se už dlouho nedostali do kostela na mši svatou. Svatý farář arský, Jan Maria Vianney o modlitbě říká:

„Myslete na to, děti moje, že poklad křesťana není na zemi, ale v nebi. Naše myšlení má tedy směřovat tam, kde je náš poklad. Člověk má krásný úkol a poslání: modlit se a milovat. Modlete se tedy a milujte, v tom spočívá štěstí člověka na zemi. Modlitba není nic jiného než sjednocení s Bohem. Kdo má srdce čisté a spojené s Bohem, cítí v sobě balzám, sladkost, která ho naplňuje rozkoší; obklopuje ho podivuhodné světlo. V tomto důvěrném sjednocení jsou Bůh a duše jako dva dohromady slité kusy vosku; nelze je už rozdělit. Toto spojení Boha s jeho maličkým tvorem je něco překrásného. Je to štěstí, jež nelze pochopit. Byli bychom si zasloužili, abychom se nesměli modlit. Ale Bůh nám ve své dobrotě dovolil, abychom s ním rozmlouvali. Naše modlitba je kadidlem, které přijímá s největším zálibením“¹

Dnes se nemožnost modlit se mší svatou skrze osobní přítomnost dotýká mnohých takřka v celé Evropě. Za pár týdnů, jak doufáme, tato omezení spolu s riziky nákazy pominou a život se vrátí do starých kolejí. Ale nemusí, v tom dobrém smyslu. Využijme této doby k něčemu novému. Objevme v sobě, jak touhu po církevním společenství na Eucharistii, tak i domácí či rodinnou modlitbu.

Modlitba celé rodiny, společné čtení alespoň některých textů nedělní liturgie a společná modlitba nad nimi, je něčím, o čem mluví *Druhá kniha Mojžíšova, Exodus* v úryvku, který se dnes čte jako první čtení (srov. *Ex 17,3-7*). Lid se ocitl na poušti a žíznil. Podobně jako mnozí z vás žízníte po mši svaté. Dokonce reptali na Mojžíše. I to se může některým stát, že budou reptat, proč jsou mše zrušeny. Bůh však řekl Mojžíšovi, aby lidu vyvedl vodu ze skály, aby se lid mohl napít. Toto dnes Bůh říká své Církvi v zamořených oblastech:

„*Můj lide, jste na poušti, ale já vám dám pít. Naučím vás pít ze skály mého slova. Naučím vás pít ze zdroje společné rodinné modlitby. Už dlouho se tak v mých rodinách nikdo nemodlil, nikdo nečerpal z tohoto zdroje, nikdo k tomuto zdroji své děti*

---

¹ VIANNEY, JAN MARIA. *Z katechezí svatého faráře arského o modlitbě*. In: Denní modlitba Církve, 4. srpna, památka sv. Jana Maria Vianney, modlitba se čtením. [online]. [14.3.2020]. Dostupné na internetu: <<https://lh.kbs.sk/cz/default.htm>>.

nepřiváděl. Dnes tedy se můžete učit pít vodu čistou a průzračnou, která vás občerství, udrží v pokoji a dodá vám sílu.“

V evangeliu jsme četli o Ježíšově setkání u studně se samařskou ženou (srov. Jan 4,5-42). Samařanka podotýkala Ježíšovi, že oni Samaritáni uctívají Boha na „této hoře“ a že Židé zase v Jeruzalémě. Ježíš jí na to odpověděl těmito slovy:

„Věř mi, ženo, nastává hodina, kdy nebudete uctívat Otce ani na této hoře, ani v Jeruzalémě. (...) nastává hodina - ano, už je tady - kdy opravdoví (Boží) ctitelé budou Otce uctívat v duchu a v pravdě“ (Jan 4, 20-24).

Uctívat Boha v duchu a pravdě. Co je to? Pochopili bychom to špatně, kdybychom to zaměnili za úvahu v tomto smyslu:

„Dnes do kostela nemusím, vlastně nikdy tam nemusím. Je lepší si ho autenticky uctít třeba někde v lese, nebo na horách, při povznášejících pocitech, které přece nelžou. Je to tak lepší a není to jako ta farizejská davová zbožnost v kostelích.“

V duchu a pravdě lze napsat i takto: V Duchu a Pravdě, s velkým D a P. Kde Duch je Duch Svátý a Pravda je ten, kdo je i zároveň Cestou a Životem, tedy Ježíš. Uctívat Boha skrze Ježíše za vedení Duchem Svátým, to je už něco jiného. Ježíš založil Církev. On je vlastně Církví, hlavou. My jeho tělem, naroubovanými větvemi vinné révy. Duch Svátý přichází do Církve, k apoštolům, tak jak to Ježíš chtěl, a ti jej hojně vylévali na ty, kdo uvěřili v Ježíše. Tedy modlitba bez Církve a jejího společenství jistě není podle Ježíšovy vůle.

Do naší situace však přichází nemožnost tvořit Církev ve farním shromáždění. Není však vyloučeno, setkání domácích Církve u Písma a v modlitbě. To nyní můžeme objevovat a zamilovat si i tento způsob přítomnosti Pána zvláště v rodinách.

Přeji Vám, drazí farníci, abyste dobu jisté izolace, která vás chrání většimu riziku nákazy, prožili pokojně a ve zdraví. Kéž, až se vrátíme opět do chrámů, snad kolem Velikonoc, budeme posílnění o zkušenost vyvedení vody ze skály rodinných modliteb. K tomu, ať vám žehná Bůh.